

[Alfred Hansen]

så statsministeren vil give sit besyv med. Men jeg forstår da godt, og det tyder på en stor selverkendelse, at hr. Ninn-Hansen føler sig medansvarlig for det lovforslag, som vi i dag har til behandling.

I mit første indlæg henviste jeg til forespørgselsdebatten – det er direkte henvendt til arbejdsministeren – hvor vi i dagsordensforslaget sagde, at disse dyrtidsportioner skulle udbetales til de retmæssige ejere snarest. Der var ikke noget med omgående, men det var snarest. I den dagsorden af 1. september 1978, som jeg henviste til, anmodede vi regeringen om at tilkendegive, hvad planerne var med dyrtidsportionerne. Der er to ting, vi ikke har kunnet acceptere. Det ene er, at man tog dyrtidsportionerne uden den enkelte lønmodtagers accept, og det andet er, at man ikke stillede i udsigt, hvornår disse portioner skulle udbetales, at man holdt lønmodtagerne hen i uvished på dette punkt.

Når arbejdsministeren sætter spørgsmålstegn ved, om det nu også er ansvarligt at pumpe 11 mia kr. ud i købekraft, må jeg fortolke det sådan, at arbejdsministeren stadig væk synes, det var en god idé, da man vedtog at indefryse disse dyrtidsportioner. Jeg kan endog føle, at arbejdsministeren næsten fortryder, at man ikke tog alle dyrtidsportionerne, for når det var et gode at tage det, der nu svarer til ca. 11 mia kr., må det vel have været endnu bedre, hvis man havde turdet tage alle dyrtidsportionerne. Arbejdsministeren ryster på hovedet. Det må jeg fortolke således, at det var lige præcis det rigtige, man valgte.

Jeg skal gøre arbejdsministeren opmærksom på, at man kunne vedtage at udbetale pengene i løbet af et år eller i løbet af 3 år eller 5 år. Bare man kom i gang med det, så lønmodtagerne ved, hvad de har at rette sig efter, så de ikke skal vente til en uvis fremtid med hensyn til dyrtidsportionernes udbetaling. Arbejdsministeren må videre erkende, at der så naturligvis skal betales skat af de penge, som der bliver af alle andre penge, man tjener. Det vil give et merprovenu til statskassen på måske en 5–6 mia kr. Lønmodtagerne skulle naturligvis have lov til at disponere frit over resten af de surt indtjente penge, som de endnu ikke har fået. Det kan være, at en del af lønmodtagerne ville investere i køb af statsobligationer – det vil finansministeren være glad for. Det kan også være,

man ville sætte byggeri i gang. Ja, hvem ved: der var måske endog nogle, som ville sende frivillige bidrag til socialdemokratiets valgfond. Hvad ved man? Jeg tror, arbejdsministeren og jeg har en forskellig opfattelse af, hvad man forstår ved privat ejendomsret. Ved det forstår jeg, at de midler, som jeg har tjent, som er mine, disponerer jeg over. Privat ejendomsret fortolker vi i retsforbundet mere bredt end dem, der kun fortolker privat ejendomsret i forbindelse med jord og fast ejendom. Vi mener også, privat ejendomsret har gyldighed i relation til ens arbejdsindsats: hvis jeg sælger min arbejdskraft for et bestemt beløb, er dette beløb mit og mit ubeskåret.

Men dér har arbejdsministeren altså en anden opfattelse. Har man i det hele taget ikke tillid til arbejderne og de danske lønmodtagere? Er det derfor? Tør man ikke overlade de penge, som retmæssigt er lønmodtagernes, til lønmodtagerne? Jeg har faktisk tillid til både arbejdere og lønmodtagere. Jeg tør godt overlade de midler, som de møj-sommeligt har indtjent, til dem selv.

Det er dog glædeligt at konstatere, at arbejdsministeren respekter indgåede aftaler. Jeg tror bestemt, at lønmodtagerne betragter det som en indgået aftale, når man skal føre overenskomstforhandlinger – det er godt nok længe siden, man har haft det, og det bliver vel snart en illusion i det hele taget – at den dyrtidsregulering, som er en kendsgerning, er et udgangspunkt for overenskomstforhandlingerne, at overenskomstforhandlingerne, så længe de fik lov til at køre mellem arbejdsmarkedets parter, blev ført i fuld tillid til, at der eksisterede en dyrtidsregulering, med mulighed eller risiko, alt efter med hvilket temperament man iagttager det, med udsigt til eller en vis chance for, at der ville blive udbetalt dyrtidsportioner.

Når nu arbejdsministeren er så bange for at pumpe penge ud i forbruget, er det i og for sig fantastisk, at jeg aldrig har hørt arbejdsministeren udtrykke bekymring for, at Danmarks jordværdier på årsbasis stiger 30–40 mia kr., når det er en fastslået kendsgerning, at en stor del af de 30–40 mia kr. på årsbasis bliver pumpet direkte ud i forbruget. Dertil er at føje, at der bag denne mængde penge, som pumpes ud i forbruget, og som sandsynligvis vil være langt større, end en udbetaling af dyrtidsportionerne ville afsted-